ehk paggan, kes omma lodud mele kässo al, nisugguſt süüd ja nuhtluſt Jummala seaduseſt ärratagganedes ennese peale mitte polle koggunud.

Mis se öiete tähhendab, kui inimenne armo seaduse wasto, mis ta ristmise sakramentis Jummalaga teinud, mitte üksi sõnnakuulmata ei olle, mis parrago ristirahwa hulgas saggedaſt sünnib, waid sedda armo pealegi otsego jalge alla tallab — sedda wõis seſt Türklaseſt nähha, kes weikeſt Jussuwi ennesele olli pärrisorjaks ostnud. Seſt sesamma mees polnud mitte öige Türklane, waid sündinud Italia-ma mees, kes ristiusko — ja sellega ühtlaſi ka omma Jummalat ja Önnisteggiat olli ärrasalgamud ja mahhajätnud, ja ennaſt Tripoli-linnas Kristuse wastase, Muhhamedi usso seltsi heitnud. Seal sämmas olli ta ka Jussuwi, kes alles nelja ehk wie aastane laps olli, ostnud — ja tedda ennese koju Kairo-linna winud. Temma, se ussosalgaja olli isse ühhe mawallitseja tenistuses, temmal olli suur sissetullemine ja paljo rahwaſt temma al; agga kes tedda tundis, se kartis tedda, kui sallaliko pettiſt ja wägga üllekohtuſt, armutumat meeſt.

Nisugguſt üllekohhut piddi Jussuw isseäranes kannatama, kes nüüd umbeſt 8 aastat wannaks sanud ja wägga nõdder ja kiddew olli. Agga

seſt ei holind temma walli issand ühtegi, kui ta tedda kaugelt allewiſt linna, ehk linnaſt kaugele wärrawa tahha raskid asjo, mis jubba tuggewa mehhele rängad ollid, sisse- ja wäljakanda lassi. Tulli siis waene poisike kord löetsutades ja puhhudes omma issanda ette, siis augutas ja sõimas ta ja peksis tedda nõnda armetumaſt sõlmpiitsaga läbbi, et inimene meie jures iggameeſt, kes ennese koera nõnda lõõks, mõrtsuka wäriliseks peaks. Kõigehirmsam olli sedda nähha, ja poisikese hallelat hoigamiſt ja temma issanda jõlledat sajatamiſt ja ähwardamiſt kuulda, kui Jussuw pisut olli ärraunnustanud ja middagi neiſt paljo kimpudeſt, mis ta piddi kandma, ärrakautanud, ehk kui middagi ta wässinud kätte wahhelt mahhalibbisedes katki läks. Se armuta mees ellas ühhes jures aedas, kelleſt te ühheſt linna allewiſt teise läks, ja kuſt paljo rahwaſt läbbi käis. Seal jäid issegi Türklaſed, kes muido külma südame ja holimata melega, kõigiſt mis ulitsal sünnib, möda lähhewad, seisma, murriſesid nisugguse üllekohto pärraſt waese orja wasto, ja ristiinimestel, kel liggimese armastus olli, käis se, mis näggid südameſt läbbi, agga piddid sel ajal (aastal 1780) waid ollema.

Sessinnane ussuärrasalgaja wihkas isseärranes